

at gaa. Paa Hjemvejen havde hun et lille Eventyr. Hun kom med Sporvognen fra Raadhuspladsen, og ved Højbro steg en Herre ind i Vognen og tog Plads henne ved Døren. Det var Pastor Gaardbo.

Hun havde en Gang før haft det Uheld at støde paa ham her i København. Det var i „Magasin du Nord“. Han havde staaet ved en Disk i nogen Afstand og stirret paa hende uden at hilse. Det havde ikke været til at tage fejl af, at han betragtede sig som forurettet. Hans Blik havde været en Tordenkile.

Skønt hun sad med bortvendt Ansigt, mærkede hun ogsaa nu hele Tiden hans Blik hvile paa hende. Men hun følte denne Gang ikke stort andet derved end et rent legemligt Ubehag. Hendes Sinds dybe Uvilje mod denne Mand forvandlede sig til Henrykkelse over, at det dog ikke blev hos ham, hun kom til at havne med sin Kærlighed.

For ikke at blive nødt til at passere ham stod hun af allerede paa Kongens Nytorv, hvor der blev aabnet ud til Vognens Forperron. Mens Pastor Gaardbo kørte videre ud ad Bredgade, gik hun hjem gennem Store Kongensgade.

Om Aftenen i Teatret sad hun tre Timer hensunken i sig selv, mens et lattermildt Publikum morede sig omkring hende. Hun havde valgt en Plads i Baggrunden af Salen, og træet som hun var af de sidste Dages Sindsbevægelser, faldt hun hen i en Dvale, hvorunder hun ikke opfattede synderligt af, hvad der foregik paa Scenen. Efter at have overbevist sig om, at Karsten From